

[Justitsministeren.]

ser, som med rimelig Grund kan forlanges unddraget Offentligheden. Justitsministeriet kan ikke indse, at nogen som helst, heller ikke Pressen, har noget som helst Krav paa Tilladelse til ustraffet og offentligt at krænke ens Privatlivs Fred, i hvert Fald da ikke, naar det som her er indskrænket til Omtale af rent huslige eller andre rent personlige Forhold, eller som der staar i Paragraffen „nogens rent private hjemlige Forhold“.

Saadanne Krænkelser bør altid være strafbare. Det vedrører jo ikke de almindelige offentlige Meddelelser, og Meddelelsen skal jo indeholde en Krænkelse — ellers kan den ikke være strafbar.

Noget andet er, naar det drejer sig om de Sider af ens Privatliv, som i Forvejen vender ud mod Offentligheden. Arbejds- og Forretningsforhold, Deltagelse i det politiske Liv, Organisationsliv, Sport og Selskabelighed o. s. v. berøres naturligvis ikke af Bestemmelsen i Stk. 3 om de rent private hjemlige Forhold. I saa Fald kan man ikke beklage sig og sige, at ens Privatliv er krænket, naar man er Genstand for en Omtale, som ikke med rimelig Grund kan forlanges unddraget Offentligheden.

Den næste Paragraf — § 264 a — er helt ny, og den havde jeg ikke tænkt mig Nødvendigheden af, da jeg i December 1937 foreløbig lagde sidste Haand paa Udkast til en ny Straffelov. § 264 a er foranlediget af, at der, som bekendt, i den senere Tid har foreligget adskillige, i alt Fald tre Tilfælde, hvor Tilhængere af yderliggaaende politiske Partier er brudt ind i andre Partiers Kontorlokaler og derfra har bortfjernet Dokumenter. Det er Handlinger, som man ikke tidligere regnede som hørende med til politisk Agitation eller i det hele som Udslag af politisk Virksomhed. Selv om disse Handlinger foreligger i Form af Indbrud, kan de ikke rammes af Straffelovens Tyveriparagraffer — den gældende Straffelov er i det hele taget meget lidt effektiv over for grove Retsbrud af denne Karakter. Derfor er der formuleret en ny Bestemmelse, tagende Sigte herpaa, i § 264 a. Jeg skal dog hertil bemærke, at denne nye Paragraf ikke alene rammer den Art „politiske Handlinger“, men i det hele har til Formaal at beskytte ogsaa private Forretninger mod Tyveri af Dokumenter, Forretningsbøger o. lign. Har Handlingen haft Karakter af ligefrem Indbrud, eller er den planlagt af en Organisation, vil Straffen kunne stige helt op til Fængsel indtil 4 Aar.

Den næste Paragraf — § 266 a —

straffer den, der uden at Forholdet omfattes af §§ 136 og 266 — det er særlig Trusler, det drejer sig om — offentligt fremsætter Udtalelser, der tilstræber at fremkalde Voldshandlinger eller Hærværk.

§ 266 b straffer den, der ved Udspreddelse af falske Rygter eller Beskyldninger forfølger eller ophidser til Had mod en Gruppe af den danske Befolkning paa Grund af dens Tro, Afstamning eller Statsborgerforhold. Denne Bestemmelse behøver jeg næppe at begrunde nærmere.

Derimod har § 266 c vakt en Del Kritik og Diskussion og er ogsaa blevet ændret noget i Landstinget. I den Form, § 266 c nu har, bestemmer den, at den, der efter at en Sag har fundet sin Afgørelse, med Hensyn til denne paa ny fremsætter de underkendte Beskyldninger mod den samme Person saa hyppigt, at deres Fremsættelse udarter til Forfølgelse, straffes. Formaalet med denne Bestemmelse er at ramme visse Kvæulanter, som bliver ved at gentage de samme Beskyldninger, uden at de derfor behøver at gøre sig skyldige i egentlige Ærefornærmelser.

Jeg kommer saa til den egentlige Ærefornærmelsesparagraf, § 267. Bestemmelsen i den nuværende § 267, Stk. 1, lider af den Mangel, at der for de saakaldte Ringeagtsytringer kun kan idømmes Straf af Bøde selv under skærpene Omstændigheder. Ringeagtsytringer har imidlertid i de senere Aar fra visse Sider antaget en særdeles voldsom Form. Da Bøden endvidere skal sættes i Forhold til Fornærmerens økonomiske Forhold, vil man undertiden finde nogle mærkelige Resultater ved at betragte de Domme, der her er fældet. I Lighed med Straffeloven af 1866, altsaa den tidligere Retsordning herhjemme, og den i Norge gældende Straffelov foreslaas det, at der fremtidig ogsaa over for disse saakaldte Ringeagtsytringer anvendes Straf af Hæfte indtil 1 Aar.

I Straffelovens § 121 er der foreskrevet Straf for den, som med Haan, Skældsord eller anden fornærmelig Tiltale overfalder en offentlig Tjenestemand, og den i § 119, Stk. 2, omhandlede Straf er i dette Forslag forhøjet, naar disse Trusler, eller hvad det nu er, rettes mod nogen, der af det offentlige er tillagt Domsmyndighed eller Myndighed til at træffe Afgørelse vedrørende retslige Forhold eller vedrørende Haandhævelsen af Statens Straffemyndighed. I saa Fald kan Straffen for Ærefornærmelse under skærpene Omstændigheder stige til Fængsel indtil 6 Maaneder efter § 267, Stk. 2.

Den foreslaaede § 267 a er en af de